KÖNYVESPOLC

Gazdaságpolitika – szervezetrendszer – jogpolitika

Sárközy Tamás tanulmánykötete

A jogi szabályozás azonos helyzetben van a kivitelező építőiparral: mint végtermékelőállítón, rajta verik el a port a beépített ipari gyártmányok-szerkezetek rejtett hibáiért is. A recenzáló újságíró e könyvbéli megállapításnak márcsak azért is örül, mert legalább tudja: nincs egyedül, amikor alkalmasint őt kárhoztatják a gazdaság bajaiért, pedig csak a híreket, tényeket rögzítette...

A tudomány termelőerővé válása együtt jár azzal, hogy az innovációk állandóan végiggyűrűznek a gazdaságban, a népgazdaságban, a *kölcsönös függések rendszere* alakul ki, amelyet a makro- és mikroszinten jelentkező internacionalizálódási irányzatok továbbtáplálnak. A szerző szerint a jog — miközben „elvarázsolva transzformálja" a társadalmi viszonyokat — maga is sajátos társadalmi viszony, tehát a jogszabály általánosított jogviszony. Ilyenformán a saját törvényszerűségeinek megfelelően, „egyszerűsítetten" tükrözi bizonyos fokig a gazdaságot. Bár bizonyos mennyiségi és minőségi különbségeket nem tud kifejezni, ugyanakkor azonban sajátos jogági, jogintézményi tagoltságával, dogmatikájával, technikai eszközeivel finomíthatja is a gazdaságpolitikai elképzeléseket, megvalósításukra több alternatívát kínál, más-más előnyökkel és hátrányokkal.

Általában megállapítható, hogy ha a gazdaságban diszfunkcionális jelenségek mutatkoznak, ezek jórészben gazdaság- és jogpolitikai hibák közös eredőjeként keletkeznek. E negatív jelenségek azonban a felszínen sokszor csak jogi hibának látszanak, mivel a jog az utolsó lépcső; a gazdaságpolitikai döntés paragrafusokban jelenik meg. Ebből származik azonban az a gyakori hiányosság is, hogy alapvetően *jogi eszközökkel* próbálnak elsődlegesen *gazdasági eszközökkel* megoldható problémákat rendezni. És itt Sárközy Tamás a jog „végtermék-előállító" tisztét továbbadja, miszerint — írja — az imént vázolt *„káros jelenség sokszor a tömegkommunikációs eszközök politikai nyomásával is összefügg"*. Hát...

A gazdaságpolitika és a jogpolitika mellérendeltségi viszonyáról írt Sárközy Tamás, de tovább is lépett egyben. Megállapítja ugyanis, hogy jogi eszközökkel, különösen pedig felelősségi eszközökkel egy ellentmondásos gazdaságpolitikai szituációban aligha lehet segíteni, sőt ezek indokolatlan alkalmazása csak még jobban *kiélezheti* az ellentmondásokat... Igen ám, de e gondolatok már egy másik fejezetből valók: a *Felelősség a népgazdaságban* címmel összegyűjtött Sárközy-publikációk személyre szabottabb gazdasági és jogi összefüggéseket elemeznek. „Általános nemzetközi és magyar történeti tapasztalat, hogy a felelősségre vonások állítólagos enyheségének bírálata, a szigorúbb, gyorsabb — azaz az eljárási ‚formaságokat' nélkülöző — személyi szankcionálás, különösen pedig a tradíciók hatása alatt a büntetőjogi felelősségre vonás igénye akkor szokott előtérbe kerülni, ha bizonyos gazdasági vagy szervezeti problémák megoldása elakad. Ilyen esetekben a közhangulat erőteljesen taszít a felelősségszigorító jogi *látszatintézkedések* felé, amelyek azonban a valóban fennálló érdemi problémákat *nem oldják meg*, jó részük időt húzó jellegű, sőt, adott esetben hosszabb távon kifejezetten *káros* hatásokkal is járhatnak."

Mintegy kommentálva az utóbbi idézetet: *1987-et írunk*... A Társadalmi Szemlében 1976-ban, az Állam és Jogtudományban 1981-ben megjelent tanulmányait használta fel Sárközy Tamás, az 1987-ben még oly aktuális megállapításai közzétételéhez...

A történések, lám, őt igazolják, őt és az egész könyvet, mely nem véletlenül látott napvilágot 1987-ben. Vajon ez az *időtállóság* milyen távlatokra igaz még? Jó lenne tudni, hogy évek múltán milyen aktualitások jegyében érheti meg a kötet a második, a harmadik kiadást. Vajon *bővíti* majdan cikkgyűjteményét a *tanulságok gyűjteményével* is a szerző, vagy *változatlan* formában küldheti kéziratát nyomdába? Bízzunk abban, hogy lesz mit hozzáírnia Sárközy Tamásnak... *(Kossuth)*

(gergely)

A cserétől – a gazdaságpolitikáig

Zala Júlia könyve

Nem tankönyv, nem kislexikon és nem is gazdálkodási útmutató — mégis, mindből található a kötetben valamennyi. A szerző Confucius szavaival indít. *„Ha a fogalmak nem tisztán, a szavak nem értelmezhetők. Ha a szavak nem értelmezhetők, a mindennapi teendőket nem lehet ellátni. Ha a mindennapi teendőket nem lehet ellátni, nem virágzanak az erkölcsök és a mesterségek. Ha az erkölcsök és a mesterségek nem virágzanak, a számonkérés nem lehet igazságos, az emberek nem tudják, miképpen cselekedjenek..."* — és így tovább.

Az sem tekinthető véletlennek, hogy elsősorban a gazdaság fogalmairól esik szó a kötetben, hiszen egyre fontosabb: miből, hogyan élünk, és miért annyiból, miért annyiért. Gazdálkodni sokmindenfélével lehet a szerző szerint, jóllehet, nem mindennel és főleg nem mindig kell. Gazdálkodni kell például a vízzel — adódik az egyik kézenfekvő példa — ha messze a kút. Nem kell gazdálkodni a vízzel — vagy legalábbis úgy érezzük, hogy nem kell — akkor, ha egyszerűen csak ki kell nyitnunk a csapot. Ugyanígy nem kell gazdálkodnia a pénzzel annak, akinek van bőven, csak be kell nyúlnia a zsebébe, vagy be kell mennie a bankjába. Gazdálkodnia a pénzzel annak kell, aki úgy véli, hogy a pénzzel kielégíthető igényei jóval felülmúlják a rendelkezésére álló összeget.

Így érvényesülnek ezek az összefüggések a család, a vállalat és a népgazdaság gazdálkodásában egyaránt. Kell ismernünk a fogalmakat, kell tudni bánni velük, hogy jobban vagy hogy egyáltalán éljünk — sugallja a kötet minden sorával *Zala* Júlia. És ez a sugallás igencsak jól sikerült. Olyannyira, hogy az olvasó csöppet sem érzi magát kioktatva, átképezve, eligazítva, az olvasmány inkább szórakoztató társalgásnak nevezhető. Olyan társalgásnak, amelyben igaz, nem szólalhatok meg, de a szerző annyira rafinált, hogy kitalálja, mit szeretnék mondani, és nyomban le is írja. Sőt, válaszol rá.

Temérdek gazdasági információ zúdul ránk folyamatosan, mindenünnen. Ez elvileg nem baj. A gondok abból származnak, hogy ezek gyakran a levegőben lógnak, nem mindenki tudja megfelelően hasznosítani. Ha viszont általában az emberek többet tudnának a gazdaság működésének törvényszerűségeiről, akkor az információk nyomán elindulhatna bennük egy gondolkodási folyamat. Nem javíthatók-e a gazdálkodás szigorúan adottnak tekinthető feltételei? Ha igen, hogyan javíthatók? Mi múlik az egyéneken? Mely kívánságok, igények reálisak, és melyek nem? A kellő ismeretek birtokában kételyek is ébrednek bennünk egy-egy sokszor hallott recept, kiútjavaslat hatásosságával szemben. Biztos, hogy azt kell tennünk? Nincs célravezetőbb megoldás?

A szerző — bevallott szándéka szerint — a gazdálkodás lényegét, az objektív szükségszerűségből érvényesülő erők mozgását kívánta érzékeltetni, és csak olyankor jelezte a különböző társadalmak gazdaságában megmutatkozó sajátosságokat, ahol e sajátosságoknak a gazdaság működését meghatározó objektív szerepük van. A gazdasági tényezők általános tárgyalása mellett olyan konkrét példák között válogatott, amelyek megértésére és megoldására a mi és a mai viszonyaink között szükség van.

A fő kérdés persze — közelítsünk bármilyen irányból — így hangzik: mit tehet az ember, mit tehet egy-egy ember? A kötet szerzője szerint legalább annyit, hogy igyekszik megérteni az irányítók cselekedeteinek mozgatórugóit, a maga területén hasznosan dolgozni és okosan gazdálkodni. Ehhez kíván a könyv segítséget nyújtani. *(Közgazdasági és Jogi)*

(bognár)

Tisztelt Szerkesztőség!

A hallgatag Kassák

Akik az újabbkori magyar képzőművészet történetével gondolatban, avagy tevékenyen foglalkoznak, hacsak emlékezés szempontjából is, jól tudják, hogy az 1940-es évek végétől kezdve az 1950-es évek közepéig milyen zárt témakörben és meghatározott stílusirányban dolgozhattak a festők, szobrászok, iparművészek. Az akkor hangoztatott és „ajánlott" szocialista realizmus nem mindenki számára volt érthető; általában a valóság képéhez hű alkotásokat értették alatta. Minden egyéb kísérletezés, avagy megoldás *tabu* volt, az ellenség kezét látták palettán és gyurmán egyaránt.

Nem szándékom ehelyütt esztétizálni, sem a modern képzőművészet hivatott kritikusának mezében villogni — nem is tehetném —, csak annyit jegyzek meg, hogy ezek a stílusirányzatok — amelyek nagy részén az akkori európai művészet már rég túlhaladott — mint: absztrakt művészet, konstruktivizmus, formalizmus, nonfiguratív, avantgarde, progresszió, expresszió, modernista, strukturalizmus, csak szavakként röpködtek a levegőben, az *átlag* műélvező még a szavakat is alig értette, nem hogy tisztában lett volna értelmükkel, hiszen ilyen képeket, szobrokat nem is láthatott. Az említett stílusban, felfogásban dolgozó művészek nem jutottak szóhoz; irodalomban is alig.

E hosszú elzártság után, a szocreál diadalmas éveiben a jégnek előbb-utóbb meg kellett törnie. Az első jégtörők egyike az ötvenes évek közepén az *Építők Műszaki Klubja* volt; tudomásom szerint csaknem a legelső. A pesti Petőfi Sándor utca 3. számú ház első emeletén működő klub ma is aktív; a MÉMOSZ, azaz az Építők Szakszervezete felügyelete alatt áll.

Az, hogy valamiféle modern, expresszionista, absztrakt nonfiguratív — (a stílusirányzatok most nem fontosak) — festményeket és kisplasztikákat be lehessen a klub nagytermében mutatni, ahhoz az építés-tervezőintézetek korszerű gondolkodású fiatal mérnökei kellettek, ők szervezték meg maguk között a MÉMOSZ csendes beleegyezésével azt a különös kiállítást, amelynek látására szinte tódultak a látogatók. Híre ment, hogy itt valami újat, „felszabadultat" láthatnak; friss levegő fújt be az ajtón.

Az ÁÉTI, BUVÁTI, IPARTERV, LAKÓTERV, MÉLYÉPTERV és egyéb rejtjeles nevű tervezőintézetek fiataljai egyfelől a maguk munkáit mutatták be, másfelől jeles művészeket hívtak meg. Jómagam több ízben is igazgatója lévén a klubnak — (amikor éppen igazgatóváltás volt) —, jól emlékszem vissza arra a fiatalos lázra és lendületre, amellyel a kiállítás szervezői képeiket, kis szobraikat összehozták, amellyel a nem megfelelő világítás hiányosságait pótolni akarták. Még paravánt is eszkábáltak a nagy teremben (amelynek egyébként túlzott akusztikai erejét elsőül az *Illés-zenekar* próbálta ki hatalmas zajjal, a némán bridzselők nem kis bosszúságára).

Három hivatásos, kitűnő kiállító-művész is elküldte képeit: *Szinte* Gábor, Kmetty János és Kassák Lajos. Kis- és középméretű képeket küldtek, messze kitűntek az átlagból.

Ez a visszaemlékezésem Kassák ünneplésével kapcsolatos. Kassák ugyanis az ötödik nap délelőttjén maga is fellátogatott, mintegy szemlére jött. Kalapja széles karimáját az ismert módon körbelehúzva lépett be, de hát felismertem, melléje léptem, üdvözöltem. Dünnyögve mondta meg nevét, azt nem állíthatom, hogy a szószátyárság bántotta volna. Lassan járt körbe, minden képet figyelmesen megnézett, közelhajolva s messzebbről, még csak nem is hümmögött. Odaért a maga három képéhez — igyekeztünk jó megvilágításba hozni őket is —, az elhelyezést nézte. Vártam volna valami megjegyzést, észrevételt, elismerést, kemény bírálatot; egy szó kevés, annyi sem hagyta el ajkát. Pedig *évek óta* ez volt első *hivatalos*, nyilvános kiállítása, méghozzá olyan, amilyent sok szakértő is megtekintett.

Próbáltam szóra ingerelni, bár tisztelettel. Valamit hümmögött s aztán visszafelé kerülve, újra végignézte a képeket. Egy ízben ennyit mondott: „Ez jó!" Jó óra hosszat nézegetett, kalapja hol kezében, hol a fején, egy pohár ásványvizet szolgáltattam neki, aztán úgy ment el, hogy máig sem tudom: mi volt a véleménye az úttörő, hosszú idő kulturális zártsága után az első „absztrakt" kiállításról.

Másnap Kmetty János jött föl. A bőbeszédűség manója őt sem furkálta. Az égiek a tudói, miért voltak oly hallgatagok.

A napokban Szinte Gábort hívtam föl e régi emlékek hatása alatt. Vele legalább bőven meg tudtam beszélni és kellemes barátsággal méltatni azt a régi, felszabadult s ma már néven alig illethető kiállítást.

De hát az abszolút pontos dátumra már ő sem emlékezett. A Kassák hallgatagságára s időnkénti kitöréseire azonban igen.

Szombathy Viktor

Vajda László munkásságáról

A közelmúltban jelent meg lapjukban *Péter* László tollából egy cikk, Vajtai István életműveről. A cikkíró említi, hogy amikor Vajtai „jobboldali elhajlása ellen kampányt indítottak, egyedül főnöke, a főiskola (Szegedi Tanárképző Főiskola) magyar tanszékének tanára, Vajda László állt ki Vajtai mellett. Az állásába került..."

Nem csak az állásába, az életébe... nem bírta sokáig a sok rágalmat, az ellene indított hadjárattal szembeni harcot, munkásságának teljében, hatvan évesen halt meg. Mi mindannyian, akik egykor tanítványai voltunk, tanúsíthatjuk, hogy az ifjúságot mindig haladó, baloldali szellemben nevelte. Egyedüli bűne az volt, hogy az igazságért mindenkor és mindenkivel szemben bátran kiállt. Ezért mellőzték a felszabadulás előtt és ezért állították félre a személyi kultusz éveiben. Kiváló magyar tanár és nagytudású irodalomtörténész volt. Az ő munkája Móra Ferenc írásainak gyűjteményes kiadása, amelyeket magyarázó szótárral és tanulmányokkal látott el. (Az utolsó *Memento* című kötetben megjelent cikkeket ő fedezte fel Móra-kutatás közben.) És sok más irodalmi elemzés, irodalomtörténeti mű fémjelzi (*Balassi Bálint, A Kalevala világa, A mindenséggel mérd magad* stb.) életművét. Tervbevette egy nagy Móra-monográfia megírását is.

Vajda munkássága széles skálájú volt, a klasszika-filológiától az oktatás-nevelés módszertani kérdéséig terjedt.

Dr. Fekete Judit
Budapest

A CORAX Környezetvédelmi Közös Vállalat pályázatot hirdet **főmérnöki** állás betöltésére.

Pályázati feltételek:
- legfeljebb 45 éves életkor,
- környezetvédelmi szakmérnöki végzettség,
- menedzserkészség.

Előny továbbá a zaj- és levegővédelem területén való jártasság, valamint az angol vagy a német nyelv ismerete.

Fizetés: a 25/1986. (XII. 29.) MÉM. sz. rendelet alapján.

A pályázatokat a következő címre várjuk:

CORAX Környezetvédelmi Közös Vállalat
1072 Budapest VII., Dob u. 54.

CORAX

Az algebrai geometria tudósa

Szegeden, 1987. április 9-én az MTA Matematikai és Fizikai Tudományok Osztálya és több társrendező szervezésében Szőkefalvi-Nagy Gyulára, a modern algebrai geometria egyik, nemzetközileg is elismert megalapozójára, a nagy hírű szegedi matematikai iskola egykori tagjára, a tanárképzés fejlesztőjére emlékeztek születésének 100. évfordulója alkalmából.

A hat előadást felölelő emlékülés előtt, egykori lakóházának falán (Bolyai János u. 28. szám) emléktáblát avattak. Az avatóbeszédet *Tandori* Károly akadémikus tartotta.

Ezernyolcszáznyolcvanhét április 11-én született a Kisküküllő megyei Erzsébetvárosban. Erdélyben nőtt fel. 1905-ben iratkozott be a kolozsvári egyetem matematika-fizika szakára. Kiváló tanárai nemcsak az oktatásnak, hanem a matematika művelésének is elismert szaktekintélyei voltak. 1909-ben diplomázott. Ösztöndíjasként Göttingenben folytatott tanulmányokat. Kolozsvárott 1915-ben, majd a Szegedre áttelepült egyetemen megkapta az egyetemi magántanári címet. Közben Privigyén, Csíkszeredán és Kolozsvárott középiskolai tanárként tanított. A Marianum felsőkereskedelmi iskola igazgatójává is kinevezték. Az első világháborút követő történelmi események után Kolozsvárott maradt, majd 1929-ben a szegedi polgári tanárképző főiskolára nevezték ki tanszékvezető professzorrá. 1938-tól a főiskola igazgatója, a következő évtől a szegedi egyetem geometriai tanszékének vezető professzora. 1940-től Kolozsvárott, majd 1945-től ismét Szegeden egyetemi tanár. Kolozsvári termékeny évei alatt sokat tett az egyetem fejlesztéséért és oktatói tevékenységéért. Ezekben az években írta meg *A geometriai szerkesztések elmélete* című könyvét.

Időközben megromlott egészségi állapota miatt csökkentett időben, de szellemileg frissen, a felszabadulás után ismét egyetemi tanszékvezető professzor Szegeden.

Élete utolsó szakaszában betegen, de nagy akaraterővel oktatott, végezte kutatómunkáját.

Szőkefalvi-Nagy Gyula a geometria, a klasszikus analízis és algebra geometriai kérdéseiben ért el jelentős eredményeket. Foglalkozott az algebrai görbék és felületek geometriájával, illetve topológiai és aritmetikai tulajdonságaival, a geometriai szerkesztések elméletével, differenciálgeometriával és több más szakági kérdéssel.

Gazdag munkásságának nem egy területe termékenyítőleg hatott a hazai és a nemzetközi kutatásokban, és hat napjainkban is. Az is igaz viszont, hogy az általa olyan magas színvonalra emelt modern algebrai geometria hazánk matematikavilágában jelenleg nem különösebben művelt terület.

A világviszonylatban is elismert szegedi matematikai iskolának, amelynek alapjait 1922-ben Riesz Frigyes és Haar Alfréd rakta le, igen aktív tagja volt, egyéniségével, tudományos eredményeivel jelentős mértékben hozzájárult Szeged tudományos rangjához. Munkássága elismeréseképpen elnyerte az MTA levelező (1934) és a rendes tagságát (1946). Születésének centenáriuma alkalmából tisztelettel adóztak emlékének Szegeden. Agyvérzés következtében halt meg Szegeden, 1953. október 14-én.

Bátyai Jenő

Ápics Zs. Milos tragikus sorsa

A határ menti Hercegszántó (Santovo) község szerb, sokác, magyar lakossága április elején gyászszertartás keretében emlékezett egykori tragikus sorsú papjára.

Ápics Zs. Milos Pomázon született, egyetemi évei alatt a Szerém megyei Karlócán teológiát tanult. 1938. szeptember 30-án szentelték pappá. Előtte megnősült, feleségül vevén egy bajai proletárcsalád lányát, Tadics Zorkát. 1938. október 1-jétől a budai görögkeleti szerb püspökségen kancellista, és a baranyai Somberek adminisztrátor plébánosa. 1938. szeptember 30-tól Hercegszántón plébános.

1941-ben kiéleződött a helyzet a Horthy-fasizmus tengelybarát politikája következményeként Magyarország és Jugoszlávia között. Ez Magyarországon elsősorban a délvidéki görögkeleti szerb pópák üldözésében, zaklatásában nyilvánult meg. Popovics Lázár lippói pópát, Pajics Miklós mohácsi görög katolikus szerb lelkészt munkásszázadokba osztották be. Terzin Lázár szentendrei egyházmegyei tanfelügyelőt, Pandurovics Mihály battonyai esperesplébánost internálták. Ápics Milos hercegszántói lelkésznek április első hetében már az akkori községházán kellett minden este jelentkeznie, majd egy rácsos ablakú szobában, széken ülve aludnia, ajtaja előtt szuronyos-puskás őr állt. A templomkulcsot a községházán kellett letétbe helyezni.

Az április 12-ét megelőző napokban súlyosan bántalmazták, majd a 11-ről 12-re virradó éjszaka puskatussal összeverték, védekező két karját eltörték. Majd azon koholt váddal, hogy a templomtoronyból jelzéseket adott a bacski Bregen elhelyezkedő szerb királyi tüzérütegnek, 12-én hajnalban kihajtották a község alatt elfolyó kanálishoz, melybe belehajtották és hátulról lelőtték. A víz sodrása a Dunába úsztatta a holttestet, melyet Mohácsnál a Kis-Duna-ágban április 25-én megtaláltak. A hatósági boncolás során megállapították, hogy végtagjai el voltak törve, közvetlen halálát két fejlövés okozta. A legnagyobb csendben temették el a mohácsi görögkeleti szerb temetőben.

Kilenc hónapos terhes felesége ezen időben Baján tartózkodott szüleinél. Mind ő, mind a legyilkolt szerb ortodox pap Pomázon lakó agg szülei kereset, eltartás, támasz nélkül maradtak.

A budai görögkeleti püspökségről két átirat ment a belügyminiszterhez, melyben a hivatalos boncolási jegyzőkönyv másolatát kérték, illetve az özvegy és az időközben megszületett csecsemője részére havi kegydíjat. Mindkettő válaszolatlan maradt.

A boncolási jegyzőkönyvet hivatalból megküldték a pécsi m. kir. honvéd bírósághoz intézkedés végett. És ami ekkor nem történt meg, az megtörtént a felszabadulás után. A Hírek című Bács megyei újság 1949. január 1-jei száma hírt adott arról, hogy a Népbíróság ítélkezett Nagy János főhadnagy (a tett elkövetésekor még zászlós), valamint Kunszabó Antal és Andrási József hercegszántói lakosok ügyében (mindkettő szakaszvezető lett időközben), akik meggyilkolták Ápics Milos görögkeleti szerb papot. A Népbíróság Nagy Jánost halálra, Kunszabó Antalt 15 évi, Andrási Józsefet pedig ötévi kényszermunkára ítélte.

A hercegszántói egyházközség kegyelettel ápolja volt plébánosának emlékét, tervezi, hogy az ötvenéves évfordulóra a holttestet Mohácson felvételi, és a vértanú halálának helyén. Hercegszántón, a templomnál díszsírhelyen eltemetteti.

Dr. Logorjevics György
Baja

Korrigálják a „Félintézkedés"-t

Lapjuk március 6-i számában megjelent Félintézkedés című írásban foglaltakkal kapcsolatban közlöm:

A cikkíró azon megállapítása, hogy a „félintézkedést" a Fővárosi Tanács V. B. Egészségügyi Főosztálya hozta, téves. A tolókocsival közlekedő mozgássérültek számára a Budavári Sikló díjmentes igénybevételét a Közlekedési Főigazgatóság tette lehetővé azzal a szándékkal, hogy a legnehezebb helyzetben közlekedőket segítse. Ehhez kérték főosztályunk véleményét. Fel sem merült az a gondolat, hogy a mozgássérültek között — aszerint, hogy tolókocsiban közlekednek avagy sem — bármilyen megkülönböztetést tegyenek. A Budavári Sikló azonban olyan közlekedési üzem, amely „saját eltartásra" kötelezett; ezért a kedvezmény széles körű bővítését a Közlekedési Főigazgatóság nem tartotta célszerűnek. Ennek ellenére megállapodtunk abban, hogy a Mozgássérültek Egyesületeinek Országos Szövetségétől (MEOSZ) javaslatot kérünk a kedvezmény kiterjesztésének olyan megoldására, amelyet nem tartanak sérelmesnek, és mindkét fél érdekeit figyelembe veszi. Ezt követően kerül sor a probléma végleges rendezésére.

Dr. Varró János
főosztályvezető
Budapest Főv. Tanácsa
Végrehajtó Bizottságának
Egészségügyi Főosztálya

TUDOMÁNY
SCIENTIFIC AMERICAN magyar kiadása

...mindenről, amiről érdemes — mindenkinek, akinek fontos!